

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/40/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1424208567
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nina Dubovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1424208567.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Niny Dubovskej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v spore v žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, IČO: 36 062 235, so sídlom Bajkalská 19B, Bratislava, právne zas. Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Prievozská 2, Bratislava, proti žalovaným: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, B., 2/ D. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. G. XXX/X, H. C., o zaplatenie 340,39 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti platobnému rozkazu vydanému Mestským súdom Bratislava IV, č.k. 52C/109/2024-42 zo dňa 12.12.2024 v časti výroku II. o trovách konania, takto

rozhodol:

I. Platobný rozkaz súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti vo výroku II. o trovách konania p o t v r d z u j e.

II. Žalovaným 1/ a 2/ sa proti žalobcovi n e p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým platobným rozkazom súd prvej inštancie uložil žalovaným spoločne a nerozdielne povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi sumu 340,39 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 340,39 eur od 22.04.2023 do zaplatenia, alebo v tej istej lehote podať odpor s vecným odôvodnením na tamojšom súde (výrok I.) a uložil žalovaným spoločne a nerozdielne povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 121,70 eur, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 96,70 eur a zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 25 eur (výrok II.).

2. Proti tomuto platobnému rozkazu v časti výroku II. o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol jeho zrušenie alebo zmenu tak, že súd zaviazá žalovaného na úhradu trov konania v celkovej výške 170,05 eur, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 25 eur a trov právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby a im prislúchajúce režijné paušály vo výške 145,05 eur. Žalobca s poukazom na ust. § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP ako aj s poukazom na ust. § 13a ods. 1 písm. a), c) a d) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z.z.“) mal za to, že mu prináleží náhrada trov právneho zastúpenia za preukázane vykonaný úkon právnej služby „predžalobná výzva“ (žalobca v konaní predložil pokus o zmier a podací hárok k pokusu o zmier, ktorý preukazuje jeho odoslanie žalovaným). Žalobca v tomto smere poukazoval na to, že z dôvodu rozdielnej rozhodovacej praxe naprieč súdmi Slovenskej republiky bolo vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 391/2023, ktorá dopĺňa vyhlášku č. 655/2004 Z.z., do ust. § 13a písm. d) k úkonom právnej služby „predžalobná výzva“ pridané upresnenie, že predžalobná výzva tvorí súčasť nároku na náhradu trov konania, čo je explicitne vyjadrené doplnením slov „ako súčasť nároku na náhradu trov konania“. Žalobca upriamil pozornosť aj na dôvodovú správu k vyššie uvedenej vyhláške, ktorá

uvedenú zmenu odôvodňuje tým, že: „Z dôvodu rozdielneho rozhodovania v súdnej praxi sa navrhuje explicitne vyjadriť, že predžalobná výzva je úkonom právnej služby, za ktorú patrí advokátovi odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny“. Žalobca mal preto za to, že novela vyhlášky č. 655/2004 Z.z. jednoznačne odstránila pochybnosť o tom, či možno predžalobnú výzvu považovať za trovy právneho zastúpenia (teda nie za príslušenstvo pohľadávky), a to práve tým, že za tento úkon explicitne uviedla, že sa jedná o súčasť náhrady trov konania, a teda sa považuje za úkon, za ktorý patrí advokátovi odmena. Žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/6/2022, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/65/2022 a sp. zn. 9CoCsp/57/2022 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16CoCsp/9/2022 s tým, že v zmysle uvedeného mal za to, že výdavky, ktoré mu vznikli v súvislosti s úkonom „predžalobná výzva“ boli riadne preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené, následkom čoho je nevyhnutné ich považovať za trovy konania, za ktoré žalobcovi prináleží odmena a súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k záveru o opaku.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

4. Odvolací súd v prvom rade posúdil otázku prípustnosti odvolania proti výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol súčasne o nároku na náhradu trov konania ako aj o samotnej výške náhrady trov konania v platobnom rozkaze, ako aj to, či o tomto odvolaní má rozhodnúť odvolací súd alebo priamo súd, ktorý napádaný platobný rozkaz vydal.

5. Z platobného rozkazu je zrejmé, že napádaným výrokom II. platobného rozkazu, vydaným sudcom, súd prvej inštancie súčasne rozhodol o nároku na náhradu trov konania ako aj o samotnej výške náhrady trov konania. Podané odvolanie žalobcu smeruje proti uvedenému výroku platobného rozkazu v časti, v ktorej súd prvej inštancie zaviazal žalovaných (ako neúspešnú stranu) spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 121,70 eur, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 96,70 eur a zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 25 eur. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobca namietal výšku priznaných trov konania v časti náhrady trov právneho zastúpenia, pretože žalobcovi nebola priznaná výška v celom rozsahu ním uplatnených trov právneho zastúpenia (145,05 eur), ktoré žalobca požadoval za 3 úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie žaloby, predžalobná výzva) a konkrétne namietal nepriznanie náhrady za úkon právnej služby predžalobná výzva.

6. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol platobným rozkazom podľa ust. § 265 ods. 1 CSP, pričom platobný rozkaz bol vydaný sudcom (nie vyšším súdnym úradníkom). Výrok II. napadnutého platobného rozkazu o trovách konania je potrebné považovať za uznesenie, voči ktorému je prípustné odvolanie (čo do náhrady trov konania), či za sťažnosť (čo do výšky trov konania). Nakoľko o trovách konania (o náhrade aj výške trov konania) rozhodoval sudca, je odvolací súd toho názoru, že takéto rozhodnutie bolo možné napadnúť odvolaním, o ktorom rozhodne odvolací súd. Na účely konania o platobnom rozkaze sa výrok o trovách konania považuje za uznesenie (§ 265 ods. 1 CSP) a vzhľadom na zákonom predpokladané súčasné rozhodnutie o nároku aj o výške náhrady trov konania v platobnom rozkaze (v prípade rozhodnutia sudcu) je potom potrebné rozhodnutie o nároku a o výške náhrady trov konania vnímať aj z hľadiska odvolania a toto považovať za prípustné už len preto, že prípustným je odvolanie proti jeho procesne neoddeliteľnej časti (o nároku na náhradu trov konania). Inak povedané, pokiaľ sudca rozhoduje vo veci platobným rozkazom, čo súčasný právny stav nevyklučuje, rozhodne tak o nároku ako aj o výške náhrady trov konania a z hľadiska posúdenia prípustnosti odvolania voči takémuto výroku nie je podstatné, že sudca nerozhodol len o nároku, ale aj o výške (a v prejednávanej veci neprichádza do úvahy výklad, že ide obsahovo o uznesenie podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, teda že je proti nemu prípustná len sťažnosť, nakoľko vo veci nerozhodol vyšší súdny úradník, ale priamo sudca).

7. Odvolací súd tak po konštatovaní prípustnosti odvolania, preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie v napadnutej časti rozhodnutia.

8. Pre vylúčenie pochybností odvolací súd uvádza, že platobný rozkaz v rozsahu uloženia povinnosti žalovaným výrokom I., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovaným spoločne a nerozdielne povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi sumu 340,39 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 340,39 eur od 22.04.2023 do zaplataenia, odvolací súd nepreskúmaval, keďže rozhodnutie v tejto časti výroku I. suspenzívnym účinkom odvolania žalobcu dotknuté nebolo.

9. Podľa ust. § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

10. Zmyslom a účelom náhrady trov v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane sporu náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy SR). Ust. § 251 CSP výslovne upravuje, že trovami konania sú len tie výdavky, ktoré vzniknú v konaní. Čo sa týka žalobcom namietaného úkonu právnej služby „predžalobná výzva“, za takýto úkon nemožno žalobcovi priznať náhradu trov konania, nakoľko toto podanie bolo žalovaným adresované pred začatím konania. Podľa právnej úpravy CSP sa za trovy konania považujú len také výdavky, ktoré vzniknú v konaní, t.j. v období od začatia konania (§ 156 CSP) do jeho skončenia právoplatnosťou súdneho rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania sa vychádza zo skutočnosti, že procesným okamihom, od ktorého možno hovoriť o trovách konania, je začatie súdneho konania a dovtedy nejde o trovy konania, aj keď sú tieto trovy navonok úzko spojené so súdnym konaním. Tieto náklady treba považovať len za náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a je potrebné ich takto aj uplatniť v konaní (t.j. v rozsahu príslušenstva pohľadávky ako hmotnoprávny nárok). Je potrebné tiež zdôrazniť, že aj keď si žalobca uplatnil predžalobnú výzvu v zmysle ust. § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. ako úkon právnej služby, odvolací súd je toho názoru, že žalobcovi tento úkon ako náhrada trov konania nepatrí (s odkazom na ust. § 251 CSP, ktorý je svojou právnou silou nadradený podzákonnému právnemu predpisu - vyhláške č. 655/2004 Z.z.). Z uvedeného dôvodu výdavky spojené s predžalobnou výzvou nemajú charakter trov konania tak, ako ich definuje CSP, a preto ich nie je možné v rámci rozhodovania o náhrade trov konania priznať. Úkon právnej služby - predžalobná výzva - nemohol byť predmetom náhrady trov v súdnom konaní, a to ani výkladom v zmysle čl. 7 a 11 CSP. Je potrebné uviesť, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplataenie sumy 340,39 eur spolu s úrokom z omeškania, ktorý nárok mu bol priznaný výrokom I. platobného rozkazu, voči ktorému nebol podaný odpor. Uplatnený nárok žalobcu na náhradu trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby „predžalobná výzva“ tak nemožno hodnotiť ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky, keďže takto ako hmotnoprávny nárok nebol žalobcom uplatnený, ale bol uplatnený len ako nárok na náhradu trov konania. K otázke toho, či úkon právnej služby „predžalobná výzva“ je možné považovať za úkon súvisiaci s uplatnením nároku na súde, zaujal stanovisko vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 659/2021 zo dňa 30.11.2021 aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“), keď v uviedol, že: „Ustanovenie § 251 CSP v rovine definície normuje trovy konania a spája ich s konaním. Relevanciu tak nadobúda začatie konania (§ 156 CSP) a v tej súvislosti aj posúdenie úkonov príprava a prevzatie právneho zastúpenia, spísanie žaloby a pod., ktoré sú realizované (a zrejme často aj zaplataené) ešte pred formálnym začatím konania, ale súdy ich za spadajúce pod § 251 CSP štandardne považujú (III. ÚS 642/2021). K výdavkom, ktoré vznikli v konaní, patria aj tie, ktoré vznikli v priamej súvislosti s jeho začatím, do sféry ktorého predžalobná výzva nepatrí. Kým pre porovnanie spísanie žaloby so začatím konania súvisí priamo, predžalobná výzva síce môže mať význam, avšak nie je bezpodmienečne nevyhnutá pre uplatnenie nároku na súd (II.ÚS 22/220)“. Z uvedeného je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že nepriznanie náhrady trov konania za úkon právnej služby „predžalobná výzva“ súdom prvej inštancie je v súlade s názorom zastávaným najvyššou súdnou autoritou (ÚS SR).

11. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že žalobcovi bolo možné priznať len náhradu trov konania za zaplataený súdny poplatok vo výške 25 eur a za dva úkony právnej služby podľa ust. § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z., t.j. za prevzatie a prípravu zastúpenia a za podanú žalobu, oba právne úkony po 31,87 eur (vrátane DPH) a režijný paušál k dvom úkonom právnej služby (rok 2024) vo výške 16,48 eur (vrátane DPH), teda v celkovej výške 96,70 eur tak, ako tieto priznal aj súd prvej inštancie v platobnom rozkaze.

12. Na základe všetkého zhora uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II. platobného rozkazu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení ust. § 262 ods. 1 CSP a § 378 ods. 1 CSP a žalovaným 1/ a 2/ ako úspešným v odvolacom konaní nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi, prihliadajúc na skutočnosť, že im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).